

bunden f. Ex. ved Mindretallets Indstilling i § 1, saa ligger deri en Hindring, en Tvang, der kan staa ved Underhandlingen. So færre Baaend, der ved en Underhandling paalægges Dem, der har Fuldmagten til at slutte Accorden, des bedre. Det er en almindelig Erfaringsfæetning, som vistnok ikke lader sig modsigge, ja jeg gaaer saavidt, at jeg selv vilde ansee det visseligst, om man kunde undgaae at limitere Anlægssummen. Det er ganske vist, at Tillid til Regjeringen maa forudsættes at være tilstede, naar man skal gaae ind paa Regjeringsforlaget, men hvad vil det sige mere eller mindre, end at vi i Almindelighed maae have Tillid til Regjeringen? Hvor meget maae vi ikke daglig lægge i Regjerings Baaend, hvilke vigtige Spørgsmaal svare der ikke til Afgjørelse af Regjeringen, hvort langt Mere staaer paa Spil end det, der her handles om, og hvorledes vilde det gaae, naar vi ikke havde Tillid til Regjeringen?

Jeg holder mig forvissat om, at Regjeringen, naar den efter Regjeringsudkastet faaer fri Baaend til at contrahere, vil opnaae langt bedre Betingelser end ved at bindes til aldeles bestemte Paalæg. Med Hensyn til Fordelen ved en Convertering af Betalingsmidlerne fra Rente-garanti til kongelige Obligationer, da tilstaaer jeg, at denne stiller sig meget tvivlsom for mig. Det er ganske vist en Meningsfag, hvort det kommer an paa, hvilken Mening eller Tro man har til, at Tverbanen vil forrente sig. For dem, til hvis Antal jeg hører, der troe, at Tverbanen ikke vil forrente sig, ja, at den sandsynlig neppe vil give nogen Dividende, men blot svare Driftsomkostningerne, ligger det aldeles klart, at Obligationssystemet fører til Tab. Efter Garantistystemet komme vi til at betale en aarlig Rente til Beløb 320,000 Rd. i 25 Aar, der efter dette Tidrum's Forløb vil udgjøre 8 Mill. Rd. plus Rentens Rente af de aarlige Betalinger i 25 Aar, der vil komme til at udgjøre henved 1 Mill., tilsaamen circa 9 Mill. Rd.; efter Obligationssystemet ville vi derimod komme til at betale 6 Mill. Rd. plus Renten og Rentens Rente i 25 Aar, der vil udgjøre mellem 6 og 7 Mill. Rd., altsaa 12 à 13 Mill. Rd., og der vil altsaa være Tab af 3 à 4 Mill., hvis Banen intet Ud-

bytte giver; men jeg tilstaaer, at Forholdet forandrer sig til Fordeel for Obligationssystemet, efter som Banen bedre maatte forrente sig. Naar Regjeringsens Forslag blev ændret med Hensyn til enkelte Bestemmelser, i hvis Sted maaskee flere af Mindretallets Forslag kunde optages — navnlig vil jeg nævne de 2 første Punkter i Mindretallets § 2, paa hvilke jeg lægger særdeles Vægt — saa vilde jeg stemme for det, thi jeg indseer ikke, at det vil være muligt eller sandsynligt efter de Discussioner og de modstridende Meninger, som vi have hørt og bestandigt høre her i Forsamlingen, at vi paa anden Maade komme til Ende med Sagen. Jeg mener nemlig, at Regjeringen i en Sag som denne netop er paa sin Plads til at stille os imellem og efter Overveielse af alle Forhold og Omstændigheder at tage en Beslutning ligeoverfor de stridende og hinanden saa stærkt modstaaende Partier. Naar Regjeringsens Forslag lægges til Grund, og passende Ændringer i Henshold til hvad jeg har antydet stilles dertil, hvilket vistnok er det Naturlige og Rigtige, troer jeg, vi vilde komme paa den rette Vej, og skjøndt jeg i dette Sted ikke kan sige, hvorledes Ændringerne skulle formuleres, vil dette jo til 3die Behandling kunne skee. Derfor mindre maatte ville stille saadanne Ændringsforlag, skal jeg slutte mig dertil; men jeg forbeholder mig i alt Fald selv at stille de fornødne Ændringsforlag til 3die Behandling.

Schovelin. Den ærede Rigsdagsmænd for Ribe Amts 2den Valgtreds (H. Hage) har fremhævet og stærkt lagt Vægt paa en Betænelighed ved den foreliggende Sag, nemlig Hensynet til Statens Finantser, og denne Betænelighed kan vistnok ogsaa med stor Grund gjøres gjældende ligeoverfor Regjeringsens og Fleertallets Forslag. Mindretallet har havt samme Betænelighed og har derfor søgt at affatte sit Forslag saaledes, at det gav større Sikkerhed i finantseel Henseende. Derfor have vi optaget den Bestemmelse, at kun efterhaanden som Finantsernes Løb tillader det, skulde Arbejdet skrives frem, og at Regjeringen skulde forelægge hver ordenlig Rigsdag en Beretning om, hvilke Arbejder der til den Tid ere udførte, og hvad den agter